Recensie: Io sono un errore *****

Troubleyn - Labaratorium Antwerpen
vrijdag 23 januari 2026

foto © Hanna Auer

Recensie:
'Io sono un errore' is een intieme ontmoeting met de kunstenaar: met zijn twijfels en demonen; met het weten en het voelen; met het creëren en het vernietigen. Het is maximaal drama met een minimum aan hulpmiddelen. Het is de striptease die langzaam onthult, verleidt, speelt en misleidt, maar nooit helemaal prijsgeeft. Het is de perfecte storm waarbij het geluidsontwerp van Alma Auer, de regie en de tekst van Jan Fabre en het fenomenale spel van Irene Urciuoli je langzaam maar zeker bij de strot grijpen als een pitbull en je niet meer lost. Het is ook de ode aan de sigaret en tegelijk de meest verleidelijke anti-reclame voor roken. Het is alles behalve … "un errore".

Stel u een lege scène voor in de vorm van een driehoek met daarop één rolstoel met daarin een actrice die ingepakt is in een wit laken waarbij enkel haar gezicht zichtbaar is. Op de achtergrond hoor je de geluiden van een ziekenhuis en het licht staat op schemeren. Dat is het. Dat is waar je gedurende de eerste twintig minuten van 'Io sono un errore' naar kijkt. En het wonderbaarlijke is dat je op het puntje van je stoel zit, vol verlangen wachtend op de volgende regel tekst. Irene Urciuoli is zulks een begenadigde actrice dat ze je met enkel de blik in haar ogen en de mimiek op haar gezicht in het mysterie van het stuk weet te zuigen. De intensiteit die ze uitstraalt staat in schril contrast met het enorm trage tempo van de start. Het flirt met de grenzen der traagheid en is tegelijkertijd ook enorm fascinerend. Het prikkelt het verlangen naar meer omdat de tekst slechts mondjesmaat losgelaten wordt.
Het spanningsveld dat hier ontstaat wordt verder ontwikkeld in het geluidsontwerp van Alma Auer. Het start met de ongemakkelijke, maar herkenbare klank van een ziekenhuiskamer waar een pomp het leven moet geven. Er komt bij momenten het pulseren van een hartslag bij die de onrust voelbaar maakt. Meer dan het decor creëert de soundscape de omgeving in dewelke Irene Urciuoli mag spelen. Wanneer je door de luidsprekers naderende voetstappen hoort, zie je de paniek in haar ogen en wordt de stiekeme sigaret snel terug weggestoken.
En ja, 'Io sono un errore' gaat ook over de fascinerende aantrekkingskracht van de nicotinestaaf. Irene Urciuoli kijkt met zulks een verliefde blik naar het witte staafje in haar hand, dat het bijna spontaan gaat ontbranden. De verleiding die uitgaat van dit goddelijke rookwaar is pijnlijk om te weerstaan. Ze verpersoonlijkt ook de begeerlijke kracht van de sigaret door met een vrouwelijke sierlijkheid de sigaret tussen haar vingers te nemen en het spel der verleiding te spelen. Elke kleine beweging doet hunkeren naar het gevoel, de smaak, de geur, de klank van dit gevaarlijke kleinood. De sigaret als genot voor alle zintuigen

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

en het roken als ultieme zelfbevrediging.
Maar dan zijn er telkens weer de verstikkende hoestbuien die Irene Urciuoli in mekaar doen zakken van de pijn. Het is de prijs die betaald moet worden voor de zwakte van het vlees. Het is het duale dat doorheen de voorstelling zit en dieper snijdt dan het cognitieve 'weten dat roken slecht is'. Het is de diepere laag van het voelen hoe het je leven verkankert als een alles verterende pest, van een verlangen dwingender dan honger. Daar kan de filosofische verheerlijking van de verbranding van een lucifer je niet van redden. De intensiteit waarmee Irene Urciuoli die tegenstrijdigheid speelt, is fascinerend en zuigt de toeschouwers mee in het verhaal én in de emoties achter het verhaal. Je kan niet anders dan geraakt worden door 'Io sono un errore'.
Tussen de regels van 'Io sono un errore' door wordt ook een tipje van de sluier opgelicht die over de artiest Jan Fabre hangt. "Ik ben een fout omdat …", en dan volgen tal van redenen waarom hij door de maatschappij als fout wordt aanzien. "… omdat ik een gevaarlijk dier ben.", "… omdat ik vreemd ben.", "… omdat ik geen schaamte ken.", … De ene reden is al meer valabel dan de andere. Het is de twijfel van de kunstenaar, de passie en voedingsbodem van waaruit hij creëert. Wanneer Irene Urciuoli op een bepaald moment vol overgave uitschreeuwt: "Ik ben een fout omdat ik God ben.", voel je de catharsis. En dan volgt weer de zelfdestructie als een onweerstaanbare drang. Klaar voor een nieuwe reden waarom hij een fout is.
< Sascha Siereveld >
Creatives:
Concept, Regie, Tekst: Jan FabreUitvoering: Irene UrciuoliGeluidsontwerp: Alma AuerDramaturgie: Miet MartensLichtontwerp & techniek: Wout Janssens

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.